

[Maisted]

råde tale om milliardbeløb i de nærmeste år, og derfor er det rimeligt, at man tog disse problemer op, og jeg har også forstået, at ministeren ville tage dem op, vi har bare ikke hørt så meget om det endnu. Men jeg håber, at man altså på det område er i stand til at lave nogle besparelser.

Ifølge de mennesker, vi havde besøg af, svarede dette til, at man lavede tresporede motorveje imellem samtlige vore landsbyer, så det er ikke noget helt lille problem, der er tale om.

Lovløsheden opstår gennem den måde, man administrerer miljølovene på over for vore virksomheder. Det viser sig, at de store virksomheder som Kemisk Værk, Køge, Novo, Junckers Savværk, Superfos fortsat – og gud ske lov for det – kan få lov til at drive deres virksomheder, men de kan ikke opfylde de krav, der bliver stillet til dem, og derfor bliver de nødt til at have dispensationer, de bliver nødt til at fravige gældende regler; men det er jo en så elastisk lovgivning, vi har, at det er miljøstyrelsen, der på dette område bestemmer, hvad der er lov og ret her i landet.

For de små virksomheder ser det noget anderledes ud, for det er, ligesom om det ikke betyder noget i samfundets store kasse, at man lukker en række små virksomheder. Der er det fuldstændig afhængigt af, hvem man er, og hvor man har sit politiske tilhørsforhold. Vi har set for dambrugernes vedkommende, at det er lykkedes – og jeg siger da heldigvis for de dambrugere, der bor i Ringsted amt – hr. Kristen Østergaard her fra tinget at få omstødt en kendelse, fordi han er venstremand; det står helt klart og tydeligt i et svar herpå, hvorfor jeg vil citere:

»På grundlag af en klage fra dambrugerejerne Kristen Østergaard og Hans Østergaard har miljøstyrelsen ændret amtsrådets godkendelse af spildevandsplanen derhen, at vilkårene for dambrug, herunder udlederkravværdier, ophæves som bindende og alene vil være at opfatte som forvarsel om de krav, som amtsrådet anser for nødvendige, for at den planlagte recipientmålsætning skal kunne nås.«

Der er masser af andre danske virksomheder, der er blevet lukket, fordi man ønskede først at lukke dem, før man kunne nå til et mål.

Vi kan nævne som eksempel en minkfarm, der har fungeret siden den blev etableret i 1938, Højby minkfarm. Den har man lukket, fordi man har lavet beboelser rundt om den. Ikke 500 m fra den samme minkfarm ligger der en større minkfarm, men den er på anpartsselskabsbasis, og den er ejet af venstrefolk; derfor er den ikke lukket.

Det er den slags ting, der er grove og diskriminerende, og jeg håber, at ministeren, når han har talt om, at han vil øve retfærdighed over for danske virksomheder, vil rydde op i denne her lovløse jungle.

Thorndahl (FP):

Statsministerens afslutningsredegørelse indeholdt en række særdeles interessante betragtninger om den økonomiske politik, og jeg citerer:

»Der har fra 1978 til 1979 været en uventet kraftig stigning i de kommunale udgifter. Den reelle stigning har været på omkring 8 pct. Disse forhold, men først og fremmest de forskydnings, der er kommet til os udefra, vil medføre, at det ikke vil være muligt i 1979 at nå den tilsigtede forbedring af betalingsbalancen. Tværtimod tyder alt i dag på, at underskuddet i 1979 vil blive større end i 1978, og at vi med uændret økonomisk politik må befrygte en yderligere stigning fra 1979 til 1980. Den omstændighed, at vi ikke i 1979 når den konkrete betalingsbalancemålsætning, er ikke udtryk for, at vi har opgivet den målsætning, vi gav udtryk for ved regeringens dannelse, men er alene udtryk for, at der er sket så væsentlige ændringer i de ydre vilkår, at det ikke er muligt på helt kort sigt at modvirke dem uden alvorlig skade for produktionen og beskæftigelsen.«

Jeg er enig i, at det også er særdeles påkrævet at få hold på vore kommuners ukontrollerede omkostnings- og resourceforbrug, men betragtningerne angående betalingsbalanceproblemerne er bemærkelsesværdige.

De helt centrale punkter i regeringsaftalen var et krav om et betalingsbalanceunderskud i 1979 på højst 6,5 mia kr. og lavere i de følgende år samt en forbedring af konkurrenceevnen. Vi ved nu, at regeringen reelt, selv om den ikke direkte har erkendt det, har opgivet disse to helt afgørende målsætninger. For betalingbalanceunderskuddet i 1979 gælder det, at man uden større besvær allerede i